

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: N. T. V., nar. X,
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2017, č.j. MV-128757-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 12. 2017, č.j. MV-128757-5/SO-2017 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 8. 2017, č.j. OAM-10881-40/DP-2015, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 12. 3. 2018, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2017, č.j. MV-128757-5/SO-2017 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 11. 8. 2017, č.j. OAM-10881-40/DP-2015, ve znění jeho opravného rozhodnutí ze dne 13. 9. 2017, č.j. OAM-10881-42/DP-2015, kterým byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny a platnost povolení k předmětnému dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.
3. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

4. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je dle jeho názoru nesprávné a nezákonné v důsledku nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona, a to v jeho neprospěch.
5. Správní orgány obou instancí se dle žalobce nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a neodráží žalobcovu osobní situaci. V postupu správních orgánů obou instancí převládá formalistický přístup k aplikaci daných ustanovení zákona, který je v rozporu s principem spravedlnosti a porušuje základní principy a normy, a zakládá tedy porušení žalobcových základních práv a svobod (např. nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 150/99). Správní orgány obou instancí nedostály svojí povinností dosáhnout spravedlivého řešení věci a porušily zásadu vstřícnosti a dobré správy.
6. Žalobce uvedl, že nijak nerozporuje, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a že odsouzení je zaznamenáno i v aktuálním výpisu Rejstříku trestů. Skutek, pro který byl odsouzen, se podle skutkové věty trestního rozsudku ovšem udál již v roce 2013. Od této doby se žalobce nedopustil žádného dalšího jednání, které by bylo hodnoceno jako přečin či přestupek.
7. Žalobce zdůraznil, že v době spáchání skutku neexistovala v zákoně ta ustanovení, o která se opírá rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Rozhodnutí tedy porušuje zákaz retroaktivity, byť je tedy sporné, zda se jedná o retroaktivitu pravou či nepravou, která je v určitých případech přípustná. Je však naprosto zjevné, že v době spáchání trestné činnosti nemohl žalobce předvídat změnu právní úpravy, na základě které by jeho jednání mohlo vést v budoucnosti k zamítnutí žádosti o další prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a tím k nutnosti opustit ČR. Žalovaná uvádí, že *„účastník řízení se dopustil na území České republiky úmyslného trestného činu, a musel si tedy být vědom negativních následků svého jednání, přičemž jedním z nich je i skutečnost, že se tento svým protiprávním jednáním mohl připravit o oprávnění pobývat na území České republiky“*. Avšak právě z výše uvedených důvodů si žalobce, na rozdíl od názoru žalované, tohoto vědom být nemohl, neboť v době spáchání skutku nemohl předvídat, jakým směrem se budou ubírat další časté

novelizace zákona. Aplikace novelizovaných ustanovení, která nabyla účinnosti v pozdější době, zásadně narušila právní jistotu žalobce a znamenala závažný zásah do jeho legitimního očekávání. Neobstojí ani případná námitka, že v době účinného znění zákona o pobytu cizinců skutek, za který byl žalobce odsouzen, mohl být posouzen jako závažné narušení veřejného pořádku, neboť v tehdy účinném znění zákona byly následky spojeny s opakovaným závažným narušením veřejného pořádku a navíc vydané rozhodnutí muselo být zkoumáno i z hlediska přiměřenosti účinků rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Mělo být tedy též zohledněno, kdy k trestné činnosti došlo, případně jaká doba od spáchání přčinu uplynula. Dle žalobce lze konstatovat, že ani v příslušné judikatuře není podáván jednoznačný názor na pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Nejvíce benevolentní přístup, např. reprezentovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, dovozuje závažné narušení veřejného pořádku teprve tehdy, je-li spáchán zvláště závažný trestný čin. Pokud se jedná o charakter jednání, za které byl žalobce odsouzen, jednalo se o přčin nižší závažnosti, což je vyjádřeno i uloženým trestem [trest odnětí svobody v délce 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 24 měsíců (správně: 1 roku, pozn. soudu) spolu s uloženým peněžitým trestem ve výměře 5 000 Kč]. Výše uvedenými aspekty se správní orgány obou instancí nijak nezabývaly a nevyjádřily se k nim, včetně hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Z tohoto důvodu je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

8. Žalobce dále uvedl, že žalovaná s odkazem na uvedenou judikaturu uvedla, že v souladu s aktuální zákonnou úpravou v případech, kdy prvoinstanční správní orgán zamítá prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemá na rozdíl od postupu podle § 37 odst. 2 zákona (ve znění účinném do 14. 8. 2017) povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Z tohoto důvodu v drtivé většině případů neobstojí ani argumentace cizince porušením jeho práva na respektování soukromého a rodinného života garantovaného článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K obdobné diferenciaci zákonodárce přistoupil i v případě § 46a odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tudíž ani v žalobcově případě nestanovil zákon správnímu orgánu první instance povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí. Žalovaná dále konstatovala, že prvoinstanční správní orgán není povinen a ani oprávněn zkoumat v průběhu řízení charakter trestné činnosti cizince a další specifika daného případu jako např. zdravotní stav cizince či jeho dosavadní bezúhonnost. Rozhodující je sama skutečnost, že byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dle žalobce však tento závěr nemůže platit zcela bezvýjimečně, neboť v určitých konkrétních případech by tento ryze formální postup mohl vést ke zcela nepřiměřeně tvrdým a fatálním důsledkům pro osobní a rodinný život nejen konkrétního cizince, ale i dalších jemu blízkých osob.
9. Dle § 2 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Správní orgány obou instancí argumentovaly v obou rozhodnutích pouze veřejným zájmem, avšak zcela opominuly právě specifické okolnosti tohoto případu, viz níže. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl zařazen do zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností ke dni 15. 8. 2017. Před tím nebylo v zákoně *expressis verbis* vyjádřeno, na která ustanovení se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí mělo vztahovat a na která nikoliv. Žalobce měl za to, že v jeho případě jsou okolnosti případu natolik specifické, zvláštní a zřetele hodné, že dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života bylo povinností správního orgánu zkoumat a

hodnotit. Žalobce osobní a rodinné poměry popisoval a dokládal listinami již v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu první instance. Na tento popis a předložené důkazy v žalobě odkázal. Jednalo se zejména o žalobcův nepříznivý zdravotní stav (věk téměř 59 let, utrpěl v nedávné minulosti několik cévních mozkových příhod, trpí silnou hypertenzí, prodělal operaci kýly), zdravotní potíže žalobcovy manželky (cervikalgie s iradiací - chronická bolest svalstva v oblasti krční páteře s vystřelováním bolesti do horní části trupu, prognóza nepříznivá), dále na území ČR žije žalobce dlouhou dobu, má 2 děti, které obě žijí na území ČR a jsou plně integrovány do zdejšího prostředí (k mladší dceři, nar. 28. 9. 2004, má žalobce vyživovací povinnost, dcera navštěvuje základní školu v ČR, je plně integrována do českého prostředí a případná změna spočívající v nutnosti opustit ČR v případě skončení žalobcova pobytu či pobytu manželky by pro ni zjevně představovala nepřiměřenou újmu. Starší syn je již zletilý a samostatný a žije též trvale na území ČR). Ve Vietnamu nemá žalobce již žádné zázemí, tj. nemá tam žádný majetek, bez možnosti obstarat si tam zaměstnání vzhledem k věku a zdravotnímu stavu, není účasten na systému sociálního či zdravotního pojištění, který navíc funguje jen velmi omezeně. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody se zkušební dobou jeden rok (tj. trest výchovný, nikoli represivní) a peněžitý trest ve výměře 5 000 Kč, který ihned po jeho pravomocném uložení zaplatil, stejně tak jako náklady trestního řízení. Nikdy předtím se na území ČR a ani na území Vietnamu nedopustil žádného protiprávního jednání, za které by byl jakkoli postižen, odsuzující rozsudek je v dosavadním životě naprostým excesem, celé záležitosti velmi lituje a do budoucnosti se jakéhokoliv závadného jednání vystříhá.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 4. 5. 2018, přičemž odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který je zde v době rozhodování. Žalovaná dle svého názoru postupovala v souladu s rozsudkem ze dne 17. 12. 2008, sp.zn. 1 As 68/2008, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání. Žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a záznam o pravomocném odsouzení žalobce v trestním řízení vedeném pod sp.zn. 1 T 201/2013 byl zaznamenán i ve výpisu Rejstříku trestů v době vydání rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu i v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platilo, že *ministerstvo na žádost cizince zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.* Žalovaná dále konstatovala, že uvedené ustanovení bylo v tomto znění účinné od 18. 12. 2015.
11. Ohledně posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č.j. 9 A 222/2010-47, dle kterého *„automatické splnění podmínky přiměřenosti důsledků rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu ve vztahu k tomuto důvodu zrušení povolení zákonodárce jednoznačně vyjádřil v dikci ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., tím, že do něj (na rozdíl od druhého odstavce téhož ustanovení) podmínku přiměřenosti nezakotvil. Žalobce si musí uvědomit, že pravomocným rozhodnutím soudu, jímž byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, bylo nade vší pochybnost deklarováno, že se dopustil protiprávního a pro společnost škodlivého jednání proti zájmům chráněným trestním zákonem, a to dokonce úmyslným jednáním.*

Celospolečenský význam tohoto zásadního důvodu pro zrušení platnosti povolení cizince k dlouhodobému pobytu vždy nutně převyšuje případný soukromý zájem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, který na území České republiky na základě dříve vydaného povolení vede.“.

12. Žalovaná v této souvislosti opětovně konstatovala, že v případech, kdy je zamítána žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Tato skutečnost vyplývá i z § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého nemá správní orgán na rozdíl od postupu podle § 37 odst. 2 téhož zákona (ve znění účinném do 14. 8. 2017) povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí, přičemž tato skutečnost byla v zákoně o pobytu cizinců zakotvena i před zařazením § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností ke dni 15. 8. 2017.
13. Na základě shora řečeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[IV] Replika

14. Žalobce na vyjádření žalované reagoval replikou ze dne 21. 6. 2018. Stran vyjádření žalované, že § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v aktuálním znění účinný ode dne 18. 12. 2015, žalobce zopakoval, že skutek, pro který byl odsouzen, se udál relativně dlouho předtím, již dne 21. 3. 2013. Podle tehdy účinného znění zákona mohl být skutek posouzen jako závažné narušení veřejného pořádku, avšak následky v podobě nuceného zrušení dlouhodobého pobytu byly vyvolány až se zjištěním opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, a navíc příp. tehdy vydané rozhodnutí muselo být zkoumáno i z hlediska přiměřenosti účinků rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince. Dle názoru žalobce se tedy v jeho případě jedná o aplikaci nepřipustné retroaktivity.
15. Stran povinnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí žalobce sdělil, že je toho názoru, že ve správně právní judikatuře je uznáváno, že liberační důvody je nutné hledat a uplatňovat výjimečně i v případech, kdy nejsou v daném předpisu výslovně upraveny, což se týká právě i ustanovení zákona, na které žalovaná odkázala. V tomto případě jsou okolnosti případu natolik specifické, zvláštní a zřetele hodné, že dle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu zkoumat a hodnotit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[V] Posouzení věci soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
19. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaná ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.
20. Žaloba je důvodná.
21. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

22. Žalobce podal dne 20. 4. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Jako účel pobytu uvedl „*sloučení rodiny*“. Rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 24. 11. 2016, č.j. 1 T 201/2013-512, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 4. 2017, č.j. 7 To 22/2017-552, byl žalobce odsouzen za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku, dále k peněžitému trestu 5 000 Kč s tím, že pro případ nevykonání peněžitého trestu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce, a k trestu propadnutí věci (pervitinu). Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil tím, že dne 21. 3. 2013 úmyslným společným jednáním (se svou manželkou) neoprávněně prodal jinému psychotropní látku (pervitin). Dne 11. 8. 2017 prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím č.j. OAM-10881-40/DP-2015 podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítl žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny zamítnuta a platnost předmětného povolení neprodloužil, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2017, č.j. OAM-10881-42/DP-2015, prvoinstanční správní orgán opravil zřejmé nesprávnosti výroku svého rozhodnutí ze dne 11. 8. 2017, a sice chybu v psaní „*společného soužití rodiny*“ namísto správného „*společného soužití rodiny*“ a chybu v označení žádosti jako „*žádost ...za účelem podnikání*“ namísto správného „*žádost ... za účelem společného soužití rodiny*“. Napadeným rozhodnutím bylo žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
23. Žalobce namítal nesprávnou volbu rozhodné právní úpravy, podle níž byla jeho věc posouzena. Správní orgány vycházely z § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. účinného ode dne 18. 12. 2015, tj. z § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platného a účinného k datu jejich rozhodnutí, přičemž tento svůj postup opřely o závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79 a ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. Žalobce v uvedeném postupu shledával porušení zákazu retroaktivity a měl zřejmě za to, že mělo být postupováno podle znění zákona účinného v době, kdy spáchal výše uvedený trestný čin.
24. Podle § 44a odst. 4 věty poslední zákona o pobytu cizinců, *platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a)*.
25. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo v průběhu času novelizováno. Jelikož řízení o žalobcově žádosti bylo zahájeno dne 20. 4. 2015, je pro posouzení předmětné věci podstatná novelizace předmětného ustanovení § 46a odst. 1 prostřednictvím zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 314/2015 Sb.“), jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015.
26. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni 17. 12. 2015, *na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší*.

27. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015, *na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
28. Soud má za to, že správní orgány postupovaly podle nesprávné právní úpravy.
29. Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, sp.zn. Pl. ÚS 18/14 (nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <https://nalus.usoud.cz>), v bodech 29 až 34 uvedl: „*V demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy) musí mít adresáti právních norem reálnou možnost seznámit se předem s jejich obsahem a poznat tak rozsah svých práv a povinností. Jen v takovém případě jim totiž mohou přizpůsobit své jednání a nést za něj odpovědnost. Právní norma, která se stává účinnou teprve poté, co nastaly skutečnosti, ve vztahu k nimž se má uplatnit, již na toto jednání nemůže mít vliv; může mu pouze – ať už zpětně nebo do budoucna – přiznat nebo odeprýt právní účinky. Protože však jednotlivec obsah takovéto právní normy nemohl v minulosti znát, je zásadně nepřípustné, aby bylo jeho původně dovolené jednání zpětně učiněno protiprávním, nebo aby s ním byly dodatečně spojeny právní následky, jež jdou k jeho tíži. Přednost zde musí dostat jeho právní jistota a důvěra v právo. V opačném případě by si nikdo nemohl být nikdy jist, zda jedná po právu, neboť v tomto směru by byl vystaven neomezené moci budoucího zákonodárce. Zásady právní jistoty, důvěry v právo či ochrany nabytých práv (resp. zákaz zásahu do nabytých práv) se nedotýkají jen změn právních norem, které působí zpětně. Zákonodárce musí i jinak dbát o to, aby zásah do již existujících právních vztahů neznamenal popření legitimního očekávání, které u jejich subjektů působením předchozí právní úpravy vyvolal. Tím je do budoucna možnost některých změn buď vyloučena, nebo alespoň omezena, pokud jde o způsob jejich provedení, včetně případné nezbytnosti ponechat po přechodnou dobu v účinnosti dosavadní právní úpravu, aby se adresáti nové právní úpravy mohli reálně přizpůsobit z ní plynoucím právům a povinnostem. Takto vyjádřené meze oprávnění zákonodárce, jež lze dovodit z uvedených zásad, tvoří ve svém souhrnu zákaz retroaktivity (zpětné účinnosti právních norem), jenž je normativně vyjádřen v zásadě právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy; přesněji řečeno jde o jeden z jejích definičních znaků [nálezy Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 10. prosince 1992 sp. zn. Pl. ÚS 78/92 (nálezy č. 15, Sbírka usnesení a nálezy Ústavního soudu ČSFR, Praha: Linde Praha, a.s., 2011, s. 92); dále nálezy ze dne 24. května 1994 sp. zn. Pl. ÚS 16/93 (N 25/1 SbNU 189; 131/1994 Sb.)]. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu [srov. zejména nálezy ze dne 4. února 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), nálezy ze dne 12. března 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 (N 28/25 SbNU 215; 145/2002 Sb.) a nálezy ze dne 19. dubna 2011 sp. zn. Pl. ÚS 53/10 (N 75/61 SbNU 137; 119/2011 Sb.)], zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Podstata pravé retroaktivity spočívá v tom, že právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud na jejím základě dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to s účinky do období před účinností nového zákona (bližší např. Tilsch, E. Občanské právo. Obecná část. Praha, 1925, s. 75; Procházka, A. Základy práva intertemporálního se zřetelem k § 5 obč. zák. Brno, 1928, s. 70; Tichý, L. K časové působnosti novely občanského zákoníku. Právník č. 12, 1984, s. 1104). Její zákaz se přitom týká pouze případů, kdy by uvedená zpětná působnost byla v neprospěch (k tíži) jednotlivce, ledaže by dotčený právní subjekt s ohledem na obsah předchozí právní normy nemohl být v oprávněné*

důvěře v právo (ve stálost právního řádu), nebo by dokonce musel s retroaktivní regulací počítat. Tak by tomu bylo zejména tehdy, jestliže by právní norma byla v příkrém rozporu se zásadními, obecně uznanými principy humanity a morálky, nebo s nezměnitelnými náležitostmi demokratického právního státu. Pokud jde o nepravou retroaktivitu, v jejím případě zákon sice nezakládá právní následky zpětně, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů (např. Tilsch, E. Občanské právo. Obecná část. Praha, 1925, s. 78; Procházka, A. Retroaktivita zákonů. In Slovník veřejného práva. Sv. III. Brno, 1934, s. 800). Ačkoliv jí na rozdíl od pravé retroaktivity lze považovat za zásadně přípustnou, ani v jejím případě nesmí být popřena důvěra v právo tam, kde je na straně adresáta právní normy legitimní očekávání, že dosavadní právní úprava bude zachována. Nepravá retroaktivita je v souladu se zásadami právní jistoty a důvěry v právo, je-li vhodná a potřebná k dosažení zákonem sledovaného cíle a při celkovém poměrování „zklamané“ důvěry a významu a naléhavosti důvodů právní změny bude zachována hranice únosnosti (srov. rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 7. července 2010 sp. zn. 2 BvL 14/02, BVerfGE 127, 1, 25, bod 58).“

30. Soud se při vědomí shora uvedených závěrů Ústavního soudu zabýval výkladem přechodného ustanovení čl. IV bodu 1. zákona č. 314/2015 Sb.
31. Podle zmíněného přechodného ustanovení platí, že řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
32. V důvodové zprávě bylo k tomuto ustanovení uvedeno: „Přechodná ustanovení byla navržena tak, aby byla zajištěna kontinuita zahájených řízení, která se dokončí podle dosavadních předpisů.“
33. Z důvodové zprávy tedy vyplývá jednoznačný záměr zákonodárce zajistit „kontinuitu zahájených řízení“, tedy aby byla dokončena „podle dosavadních právních předpisů“. Zákonodárce nedefinoval žádný závažný veřejný zájem na tom, aby tomu bylo jinak. Tedy, aby nebylo respektováno legitimní očekávání žalobce o tom, že o jím podané žádosti bude rozhodnuto v intencích dosavadní hmotněprávní úpravy.
34. Argumentuje-li žalovaná rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79 (viz napadené rozhodnutí: „Správní řád neobsahuje na rozdíl od občanského soudního řádu či soudního řádu správního konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tato zásada ale vyplývá implicitně ze správního řádu, a to přihlédnutím k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 a § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.“), resp. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS (viz vyjádření k žalobě: „Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání.“), není tato argumentace dle zdejšího soudu přílehavá.
35. V prvním ze zmíněných rozsudků Nejvyšší správní soud aproboval závěr Městského soudu v Praze, který konstatoval, že i když žalobce jako žadatel o povolení dlouhodobého pobytu splňoval k okamžiku podání žádosti podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců (= v daném případě pobýval na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů), správní orgány postupovaly správně, pokud zohlednily skutečnost, že

v průběhu řízení došlo ke změně tohoto stavu, a posuzovaly věc ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí.

36. Ve druhém ze zmíněných rozsudků pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, jenž byl publikován s touto právní větou: „*Stavební úřad je vázán změnou stanoviska dotčeného správního orgánu státní správy (zde orgánu ochrany veřejného zdraví), ačkoli k této změně došlo teprve v průběhu odvolacího řízení.*“
37. Ani jeden z uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu tedy neřeší otázku změny právní úpravy v průběhu správního řízení při existenci přechodných ustanovení zákona, ale změnu skutkového stavu věci, resp. změnu stanoviska dotčeného orgánu státní správy v průběhu správního řízení. Na nyní posuzovanou věc tudíž předmětné rozsudky Nejvyššího správního soudu nedopadají.
38. Obecně sice platí, že správní orgány rozhodují podle právní úpravy platné a účinné k datu svých rozhodnutí. Nicméně, bývá častým případem, kdy přechodná ustanovení nového právního předpisu (v době rozhodování platného a účinného) nařizují, aby se na určité věci použilo starého, již neplatného a neúčinného, právního předpisu. V případech, kdy je v zájmu právní jistoty nezbytné, aby dosavadní úprava i nadále (hmotněprávně) upravovala některé z právních vztahů vzniklých na jejím základě, musí být v přechodných ustanoveních jednoznačně stanoveno, na jaké dříve vzniklé právní vztahy a v jakém rozsahu se i po účinnosti nové právní úpravy vztahuje dosavadní právní úprava. Jak je zřejmé z citovaného textu přechodného ustanovení zákona č. 314/2015 Sb., je jím výslovně upravena nejen (procesní) otázka právní úpravy správního řízení, ale i aspekty hmotněprávní, včetně kritérií pro rozhodnutí („*práva a povinnosti se posoudí*“).
39. Ačkoliv žalobce podal svoji žádost v době účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění do dne 17. 12. 2015 a řízení o žalobcově žádosti nebylo k uvedenému datu skončeno, vycházely správní orgány při svém rozhodování – nesprávně – z § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015. Jejich povinností přitom bylo, i přes novelizaci zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., postupovat podle dosavadní právní úpravy.
40. Soud dal tedy, byť z jiných důvodů, než kterými žalobce argumentoval, za pravdu žalobci, že správní orgány použily v dané věci nesprávnou právní úpravu.
41. Dále se ovšem soud musel zabývat otázkou, zda z důvodu použití nesprávné právní úpravy bylo nutno rozhodnutí správních orgánů zrušit.
42. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Afs 51/2007-87, publ. pod č. 11/2009 Sb. NSS (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl k těmto závěrům publikovaným v právních větech: „*I. Soud ve správním soudnictví vždy v posuzované věci zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají. II. Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.*“ V odůvodnění svého usnesení pak uvedl: „*(...) přezkumný soud (tj. krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) je povinen k použití nesprávného právního předpisu nebo nesprávného*

ustanovení právního předpisu přihlédnout, nejde-li o případy, kdy je tak povinen učinit z úřední povinnosti, je-li součástí žalobních bodů (stížních důvodů) výtka nesprávného posouzení takové právní otázky, pro kterou bylo podle právního názoru orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, použití daného právního předpisu (daného ustanovení právního předpisu) rozhodné. (...) V případě, že přezkumný soud zjistí, že na projednávanou věc byl použit nesprávný právní předpis, musí proto uvážit, zda takové pochybení mělo nějaké důsledky, a pokud ano, jaké. V projednávaném případě z toho plynou následující důsledky: V řízení o kasační stížnosti je sice možno za splnění zákonných podmínek (zejm. § 104 odst. 4, § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) provádět dokazování a zjišťovat skutečnosti a řešit právní otázky nezjišťované resp. neřešené v řízení před krajským soudem. Nelze však v podstatné míře nahradit činnost krajského soudu, neboť by tím byla popřena odlišná (kontrolní) role kasační instance a v neúnosné míře posunuta k instanci první přezkumné. Jinak řečeno – doplňovat řízení a s konečnou platností posoudit sporné otázky může Nejvyšší správní soud jen tehdy, zůstává-li program sporu i v řízení před ním v podstatných ohledech v mezích vytýčených řízením před krajským soudem (za těchto podmínek je naopak tato aktivní role instance rozhodující o kasační stížnosti žádoucí, neboť napomáhá rychlosti a hospodárnosti řízení, aniž by snižovala kvalitu a důkladnost přezkumu sporných otázek). Otázky krajským soudem neřešené může Nejvyšší správní soud s konečnou platností vyřešit tehdy, nepřicházela-li aktivita krajského soudu z povahy věci v úvahu (např. posuzování podmínek řízení o kasační stížnosti či vad řízení před krajským soudem), nebo tehdy, jde-li o otázky vycházející z otázek krajským soudem již řešených nebo s nimi v podstatných ohledech související či na ně navazující. Podobně to ostatně již vyjádřil již rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, publikovaném zatím toliko na www.nssoud.cz, podle něhož, „zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Nejvyšší správní soud dodává, že obdobné zásady činnosti přezkumného soudu popisované na vztahu mezi ním a krajským soudem při přezkumu rozhodnutí krajského soudu platí i ve vztahu mezi krajským soudem a žalovaným správním orgánem při přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Použil-li krajský soud při řešení rozhodné právní otázky nesprávný právní předpis, bude tedy nutno zásadně jeho rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti zrušit. Výjimkou z tohoto pravidla budou situace, kdy půjde o takovou skutkovou či právní otázku, u níž bude moci kasační instance bez rozsáhlejšího doplňování řízení s jistotou usoudit, že použití nesprávného právního předpisu při jejím posouzení nemohlo mít ze žádných hledisek, která mohou být pro dotčené osoby či orgány významná, vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, a u níž bude možno rozumně předpokládat, že ani v budoucnu samotný fakt použití nesprávného právního předpisu nebude mít pro tyto osoby resp. orgány nepříznivé právní důsledky. O takové situace se proto zejména nebude jednat, bude-li rozhodnou právní otázkou právní kvalifikace skutku ve správním trestání (i když např. o samotné protiprávnosti přezkoumávaného jednání sporu nebude). Nebude se o ně jednat ani tehdy, bude-li rozhodnou právní otázkou právní důvod určitého opravňujícího aktu či naopak uložení určité povinnosti, může-li mít onen právní důvod význam i v jiných řízeních o právech a povinnostech nebo v jiných právních vztazích dotčených osob či orgánů. O takové situace se rovněž nebude jednat tehdy, bylo-li by v řízení o kasační stížnosti neúměrně komplikované otázku možných aktuálních i budoucích dopadů aplikace nesprávného právního předpisu na dotčené osoby či orgány s dostatečnou mírou jistoty posoudit.“

43. V dané věci soud s ohledem na související žalobní námitku zkoumal aplikovatelnost § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015, použitého správními orgány. Shledal přitom, že správní orgány postupovaly podle nesprávné právní úpravy. Dále soud shledal, že nelze bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.
44. Ustanovení § 46a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni 17. 12. 2015, upravuje důvody zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny následovně:
- (1) Na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší.*
- (2) Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže*
- a) cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,*
- b) jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území,*
- c) cizinec při pobytové kontrole nepředloží doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a to ani ve lhůtě stanovené policií; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4,*
- d) bylo zjištěno, že by cizinec mohl při dalším pobytu na území ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,*
- e) cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d),*
- f) zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti,*
- g) cizinec nemá na území zajištěno ubytování,*
- h) cizinec by mohl při dalším pobytu na území ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo před vstupem cizince na území,*
- i) cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno,*
- j) zjistí, že se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat toto povolení, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,*
- k) požádal nositel oprávnění ke sloučení rodiny o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu bylo toto povolení zrušeno, nebo*
- l) držiteli modré karty byla platnost modré karty zrušena anebo mu nebyla prodloužena nebo jiným členským státem Evropské unie nebylo vyhověno jeho žádosti o vydání modré karty a platnost modré karty vydané na území skončila,*

za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

45. O zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na žádost žalobce dle § 46a odst. 1 se tu zjevně nejedná, do úvahy tedy připadají „pouze“ další důvody pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny uvedené v § 46a odst. 2, přičemž v daném případě se předně nabízí důvod uvedený v § 46 odst. 2 písm. a), tj. že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. S ohledem na žalobcovu námitku soud doplňuje, že tento důvod byl v zákoně o pobytu cizinců zakotven již i ke dni 21. 3. 2013.
46. Jak však vyplývá ze shora uvedeného, je-li naplněn důvod uvedený v § 46a odst. 2, ministerstvo zruší platnost povolení jen za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Otázka (ne)přiměřenosti rozhodnutí nebyla v nyní posuzované věci správními orgány řešena, neboť tyto zastávaly názor, že při aplikaci § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015, není taková úvaha po správním orgánu zákonem požadována. Zdejší soud pak sám nemůže přistoupit k posouzení předmětné otázky, neboť by tím nahrazoval činnost správního orgánu, čímž by byla popřena úloha soudu při přezkumu správního rozhodnutí, tj. že soud zásadně přezkoumává v rozsahu žalobních bodů závěry správních orgánů, které tyto v dané věci zaujaly. Na základě konstatovaného tak nelze bez dalšího dospět k závěru, že by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.
47. Dlužno doplnit, že do znění § 46a zákona o pobytu cizinců zasáhla po novelizaci provedené zákonem č. 314/2015 Sb. následně ještě dílčím způsobem novelizace provedená zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jenž nabyl účinnosti dne 15. 8. 2017. Tímto zákonem byl pozměněn § 46a odst. 2 písm. j), za odstavce 2 byl vložen nový odst. 3 a dosavadní odstavec 3 byl označen jako odstavec 4. I zde však přechodná ustanovení čl. II bod 1. stanovila, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
48. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou a ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost. Stejnou nezákonností trpělo i prvoinstanční rozhodnutí, a proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. rozhodl i o jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). **Zároveň soud zdůrazňuje, že účinky zrušujícího rozsudku dopadají v plné míře i na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 13. 9. 2017, č.j. OAM-10881-42/DP-2015, kterým byly opraveny zřejmé nesprávnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí (viz výše).**
49. Pro úplnost soud konstatuje, že se nezabýval posouzením zbylých žalobních námitek, neboť ty se týkají samotného věcného posouzení projednávané věci, tj. aplikace § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 18. 12. 2015, které však podle znění zákonné úpravy, která měla být na věc užita, existovalo v jiné podobě, než v jaké bylo aplikováno.

[VI] Náklady řízení

50. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalované, která ve věci úspěch neměla.
51. Žalobce uplatnil právo na náhradu nákladů za dva úkony právní služby včetně režijního paušálu.
52. Žalobci byla soudem přiznána požadovaná náhrada nákladů řízení ve výši 9 800 Kč skládající se a) ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a b) z odměny zástupce žalobce za celkem dva úkony právní služby - (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) podání žaloby -ohodnocené částkou 3 100 Kč/úkon, tj. celkem 6 200 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 600 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů.
53. Vzhledem k tomu, že žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut, nebyl žalobci v rámci náhrady nákladů řízení přiznán zaplacený soudní poplatek za tento návrh.
54. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 12. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu